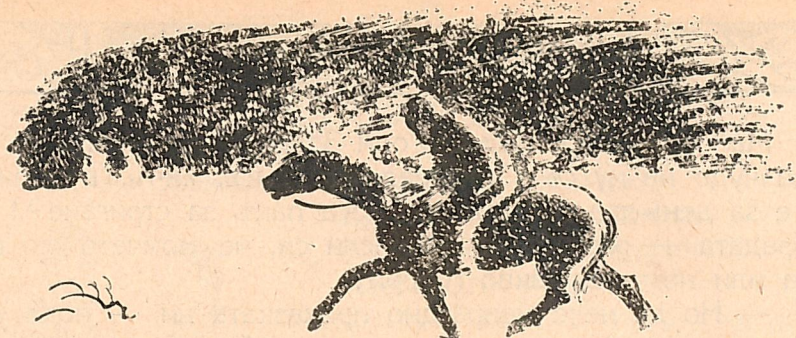

ЗИМНА НОЩЪ

Вали снѣгътъ, вали, неспира,
въ дълбоки прѣспи спи земята,
вали, като че ли извира,
вали, изпълнилъ небесата.

Младъ пѣтникъ кончето си яха,
загубилъ пѣтя си къмъ село,
цѣлъ въ снѣгъ срѣдъ вѣтъра въ уплаха
презъ преспитѣ препуска смѣло.

А тамъ въвъ малката му кѣща
го чакатъ майката съ детето.
— Защо се вече не завръща?
Пустѣе бѣло вѣнъ полето.

Дълбока нощъ настана вече.
Не спи детето. И въвъ мрака,
съсъ погледъ впитъ въ нощъта далече,
и майката съ тревога чака.

Най-сетне хлопна се вратата,
съ копита тропа конче младо,
засмѣнъ завърна се бащата
и кѣщата изпълни съ радостъ.

Лжчезаръ Станчевъ

Молиме г-да настоятелите да побързатъ да ни се издъл-
жатъ. Ако има непродадени книжки, да ни ги повърнатъ.